

॥ २४ ॥ २५ ॥ इतिशांति०मो०नै०भा०अष्टत्रिंशदधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २३८ ॥ ॥ ७ ॥ आत्मज्ञानं विना कर्मापि कृतमंतवदेव भवति यो वा एतदक्षरं गार्ग्यं विदित्वा स्मिन्लोके यजति ददाति तपस्तप्यतेऽपि बहूनि वर्षसहस्राण्यंतवदेवास्य भवतीति श्रुतेः अतः आत्मानं जिज्ञास्यं ज्ञात्वा तत्प्राप्त्यर्थं कर्माणि कुर्वीत विविदिषंति यज्ञेनेत्यादि श्रुतेरित्याह एषेति वृत्तिर्वर्तनं पूर्वतरानित्या एष नित्यो महिमा ब्राह्मणस्येति श्रुतेः ॥ १ ॥ तत्र कर्मणिसंशयश्चेन्न भवेत्तर्हि कर्मकृतं सत्सिद्धये भवति संशयस्वरूपं विवृणोति किंत्विति किं कर्म स्वभावो नित्यमेव उत ज्ञानं ज्ञानजनकत्वेन कर्मकाम्यं वेत्यर्थः नित्यं चेन्न काम्यं स्यात्काम्यं चेन्न तदकरणे प्रत्यवायः स्यादिति भावः ॥ २ ॥ तत्र तस्मिन् संशये सति पुरुषं प्रति ब्रह्मोद्देशेन ज्ञानं ज्ञानजनकं चेत्कर्मस्यात्तर्हि स एव वेदविधिर्नित्यविधिरपि स्यात् आत्मविविदिषार्थे रपि कर्मभिर्नित्यप्रयोगस्यापि सिद्धिर

तेषु विश्वमिदं भूतं सर्वं च जगदाहितं ॥ तेषां माहात्म्यभावस्य सदृशं नास्ति किंचन ॥ २४ ॥ आद्यं ते निधनं चैव कर्म चातीत्य सर्वशः ॥ चतुर्विधस्य भूतस्य सर्वस्येशः स्वयं भुवः ॥ २५ ॥ इति श्रीमहाभारतेशांतिपर्वणि मोक्षधर्मपर्वणि शुकानुप्रश्ने अष्टत्रिंशदधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २३८ ॥ ॥ ७ ॥ व्यास उवाच एषा पूर्वतरा वृत्तिर्ब्राह्मणस्य विधीयते ॥ ज्ञानवानेव कर्माणि कुर्वन् सर्वत्र सिद्ध्यति ॥ १ ॥ तत्र चेन्न भवेदेवं संशयः कर्मसिद्धये ॥ किंतु कर्म स्वभावो यं ज्ञानं कर्मेति वा पुनः ॥ २ ॥ तत्र वेदविधिः सस्याज्ज्ञानं चेत्पुरुषं प्रति ॥ उपपत्त्युपलब्धिभ्यां वर्णयिष्यामि तच्छृणु ॥ ३ ॥ पौरुषं कारणं केचिदाहुः कर्म सुमानवाः ॥ दैवमेके प्रशंसन्ति स्वभावमपरे जनाः ॥ ४ ॥ पौरुषं कर्म दैवं च कालवृत्तिस्वभावतः ॥ त्रयमेतत्पृथग्भूतमविवेकं तु केचन ॥ ५ ॥

स्तीत्यर्थः अत्र हेतुद्वयं उपपत्तेरुपलब्धेश्चेति यथा काम्योपि दारसंग्रहः क्रत्वर्थोपि भवति न हि कामार्थमन्यास्त्री क्रत्वर्थमन्यास्त्री परिणयेत्युपपद्यते उपलभ्यते च संयोगपृथक्कन्यायेन नित्यस्यापि स्वादिरत्वादेः काम्यत्वं तच्चोदाहृतं तत्कर्मणामुभयार्थत्वेन प्राधान्यं वर्णयिष्याम्यहं त्वंच शृणु ॥ ३ ॥ स्वभाववादनिरासमुपक्रान्तमुपसंहरिष्यन्मतांतराण्युपन्यस्यति केचिदिति पौरुषं इह जन्मनि जन्मांतरे वा कृतं कर्म दैवं च हाः काल इति यावत् स्वभावः स्वरूपमात्रं ॥ ४ ॥ इति क्रमेण मीमांसकस्य दैवज्ञस्य शून्यवादि लोकायतयोश्च मतान्युपन्यस्यैतेषां विकल्पसमुच्चयावाह पौरुषमिति पौरुषं दैवं च कर्म दृष्टादृष्टयत्नः स्वभावमनुस्त्य कर्मकालौ फलदावित्यर्थः अविवेकं समुच्चयं पृथक्भूतं एकमेव प्रधानं न त्वितरावित्यर्थः ॥ ५ ॥